

toritet. Jeg beklager, at jeg ser denne Bænk her foran ganske anderledes tom end ellers; thi jeg er overbevist om, at det vilde have glædet Medlemmerne der at høre denne Autoritet citeret, som det maa være mig tilladt at erindre det høie Thing om. Det er Tscherning. Den høitærede Finantsminister sagde før, at den Gang denne Lov forrige Gang var for, vare alle Talere imod den — dog undtagen han selv —, at det imidlertid kun var, fordi der tilbøds den Gang var noget Andet, man var imod, nemlig Beskaffningen af de allerede i Landet værende fremmede Obligationer, som nu ikke ere med i Forslaget. Naar man gjennemlæser Forhandlingerne. — jeg har i dette Dieblif gjennemløbet dem — forekommer denne Bemærkning af den høitærede Finantsminister mig ikke ganske rigtig. Ganske vist har næsten enhver Taler udtalt sig imod Beskaffningen af de forhaanden værende Obligationer; men de have ogsaa udtalt sig mod at beskaffe dem, der kom ind — alle Talere med Undtagelse af Finantsministeren selv. En af de Talere, der skarpest og stærkest udtalte sig mod Loven, saaledes som den nu ogsaa foreligger, er Tscherning. Han anser den som en Told, et Billede, som den høitærede Finantsminister ogsaa brugte, men en Told, tilføjer Tscherning, der kræfter de Grundsætninger, der ere satte for Tolden, nemlig at den ikke skal være en Beskaffelse. Det er det eneste Hensyn, der efter Andres Mening kan anbefale denne Told, at den skulde være en Beskaffelsestold. Saa kommer Tscherning til at tale om Skatten som Skat paa Formue; men han gjør opmærksom paa, hvorledes det hænger sammen med den som Formueskat. Man tager fejl, naar man tror, at man rammer Formuen ved denne Afgift. De ærede Medlemmer vide, at jeg hører til dem, der anerkjende dette, der ønske at ramme Formuen. Jeg har selv tilladt mig at stille Forslag derom ved Indkomstskatloven, ogsaa ved andre Leiligheder har jeg ogsaa, saa stærkt jeg vidste, søgt at gjøre min Mening gjældende om det Rigtige og Passende i at beskaffe Formuen. Men jeg tror, at Tscherning har Ret, naar han betragter denne Maade, at lægge en Formueskat paa de Rige som „et Bagatelleri“ eller Smaa-

ting. Det er ikke en Beskaffning af Formuen. Den ærede Formand tillader, at jeg læser et Par Ord op: „Skulde der virkelig være tænkt derpaa, saa maa vi vise dette Forslag bort, thi her i Rigsdagen bør intet Lovforslag gaa igjennem, hvorved man tager de Fattige ved Næsen; vi skulle være ligefremme ligeoverfor dem.“ „Det er en Spot“. Saa siger han tilsidst, at det er „Bagatelleri“, og at der „er Noget i dette Forslag, som ikke er værdt nobelt“ og Noget, som er til Spot og til Latter. Jeg kan ikke negte, at dette ogsaa forekommer mig at være Tilfældet, allermest efterat jeg har set de stillede Vædringsforslag; hele den Maade, hvorpaa man søger at forsvare denne Lov, er for mig, som om det var til Spot og Latter, alle disse Kontrollforanstaltninger, som de anbefale for at faae disse Par Indsinder ind i Statskassen! Men ganske vist er det ogsaa kun en Spot, naar man tror, at man kan komme de Rige i Landet tillids, komme denne enkelte Del af Formuen tillids, som naturligvis nok skal vide at liste sig bort og at gemme sig, naar det ikke er til Fordel for den. Tscherning gjør tillige opmærksom paa, at, naar man gjør gjældende — og det gjorde navnlig den daværende Finantsminister gjældende —, at det skal være til Beskyttelse for de indenlandske Statspapirer, saa overser man, at der dog er en Konkurrence, der gjør sig stærkere og stærkere gjældende, nemlig i de indenlandske Aktier og alle den Slags private Papirer. Naar Spørgsmaalet yderligere er om Hensigtsmæssigheden af den Afgift, der, som jeg har tilladt mig at sige, naar man undersøger Grundsætningerne for al Beskaffning, maa betragtes som i høi Grad uretfærdig, saa er det ganske vist denne Slags Beskyttelse, man her kommer tilbage til. Man skal beskaffe disse udenlandske Papirer for kunstig at begunstige den indenlandske Anvendelse af Kapitalen. For det Første har jeg ved første Behandling fremhævet og skal kun nævne det her, at det, om det end ikke viser sig ved den første Betragtning, dog gjør Skade alligevel; det er ikke helt unyttigt, det er som i de fleste Forhold i den økonomiske Verden, at det, om end ikke ved første Diekast, saa dog ved nærmere Be-